

KIKO VALLESPÍ, CAMPIÓ ESTATAL DE MUSHING SOBRE NEU

Kiko Vallespi és un esportista ebrenc que des de fa uns anys competeix en les competicions estatals i fins i tot mundials de Mushing. El cap de setmana passat fou campió d'Espanya, al Pla de Beret, en les categories de 8 i 4 gossos. I en la darrera edició de Pirena va acabar en la novena plaça, sent el tercer espanyol.

Més Ebre: Era un nou repte?

Kiko Vallespi: El campionat d'Espanya tanca la temporada i per això és un objectiu, sobre tot en neu. Per tant, estic molt satisfet. A més, vaig poder revalidar el títol en una de les dues categories que també vaig guanyar en l'anterior edició. Cal valorar que cada cop hi ha més qualitat en aquest esport i també més professionalització. Per tot plegat, els dos triomfs són molt més meritoris.

ME: Com es prepara per competir en un cap de setmana com aquest?

KV: L'equip el formem el meu pare i jo. Ja estem habituats perquè fa uns set o vuit anys que ho fem. Cada cop hi ha més exigència i s'ha d'estar molt preparat. És un esport en el que treballes amb animals i has de preparar com a l'atletisme però amb la dificultat que no saps al moment com pot estar un gos. Has d'aprendre a comunicar-te amb ells i també és molt important l'alimentació i saber hidratar-los de la forma i en el moment oportú perquè puguin rendir al màxim. Estàs a expenses de diferents variables que has d'intentar controlar pel fet de

que depens d'ells. Quan més t'ajustes al control de tot, més bons resultats pots obtenir. Has de ser estratègic i saber com estan els gossos, quines combinacions has de fer i, si escau, fer algun canvi. Pel que respecta al treball de preparació he de dir que ja estava fet perquè estàvem tancant la temporada. I abans de competir intentem dosificar-lo i fer només un entrenament durant la setmana.

ME: Durant el cap de setmana, al Pla de Beret, va veure perillar el triomf?

KV: En una de les dues categories, la veritat és que la prova va anar molt ajustada. Jo tenia el millor temps, del dia abans, i per això surtia el primer. Per al segon classificat era la referència, la llebra, i això significava un al·licient. Va haver-hi un punt en què va estar prop d'agafar-me i en aquell instant ja em veia segon. Però afortunadament vam poder reaccionar en el moment en què vam poder aprofitar que l'equip que portava era ràpid. I per això, per poc, vam poder acabar guanyant.

ME: Com s'inicia Kiko Vallespi al Mushing?

KV: Ho he explicat en altres ocasions. Jo sempre he estat vinculat a l'esport, com a entrenador d'atletisme i de tennis. A més, he competit en proves de fons i en triatlons. Un dia estava entrenant amb la bici per la carretera de Rasquera al Perelló quan em vaig trobar un husky. Li vaig donar aigua i em va seguir. En arribar al Perelló el vam recollir i el vam cuidar. Va ser el principi. Després em vaig anar infor-

mant per internet i vaig veure que hi havia curses. Vaig anar a la primera i, posteriorment, vaig anar tenint gossos fins anar a a competir a Pirena.

ME: S'ha de ser un apassionat dels animals?

KV: Sí, jo ho sóc. De fet a l'institut sempre deia que volia ser veterinari. Després quan a segon de BUP vaig conèixer la Física i la Química em vaig decantar per l'esport. Per tant, el mus-

hing m'apassiona perquè és natura, els animals i l'esport, amb exigència, com jo ho he conegut amb l'atletisme.

ME: I la comunicació amb els gossos, és per intuïció?

KV: Jo he estat autodidacta. Has d'estar amb ells els 365 dies de l'any. De forma intuïtiva he anat aprenent a comunicar-me. I en aquest sentit, els mushers alemanys, que són molt bons, m'han ajudat molt quan he coincidit amb ells.

2 Títols

Va guanyar en la categoria de 8 gossos i en la de 4. En una d'elles va revalidar el títol de campió.

ME: Pirena?

KV: Bé, aquest any, amb la temperatura de l'inici del gener semblava que no es faria. Després, al cap d'uns dies, ja va començar a haver-hi més neu i es va celebrar, però van existir canvis. De les etapes al Pirineu aragonès, només se'n va fer una i fou d'exhibició per la gent que hi havia aquell dia a Candanchú. Vam arribar al Pla de Beret on nosaltres ens havíem preparat per curses de 20 o 25 quilòmetres. Es va decidir, per buscar etapes més espectaculars, més mediàtiques, que s'havien de fer dues voltes i això vam acusar-ho. Vam acabar novens sent el tercer espanyol, però amb la convicció de que amb millors

condicions de preparació, (hi ha gent gairebé professional que competeix) es pot millorar. I aquest potser un repte per al futur, lluitar per acabar entre les cinc primeres places.

ME: Els entrenaments, per a les curses de neu, tot un inconvenient aquí a l'Ebre?

KV: Bé, hem de fer-los sobre terra, al Coll de l'Alba o als Ports, on sempre hi ha set o vuit graus menys que a Tortosa. I és que amb més de 12 graus no es pot entrenar. És un altre context però ens hem d'adaptar i després intentar, quan arribes a la neu, poder treballar amb una mica d'antelació perquè els gossos puguin assimilar el canvi de superfície.